

[Justitsministeren]

narkomaner, fra ca. 85 til 150, og efter den seneste opgørelse er tallet steget yderligere til ca. 175.

I begrundelsen for det foreliggende forslag er det gjort gældende, at al erfaring viser, at forhandlerne fortsætter deres virksomhed under afsoningen.

Som min forgænger oplyste under forespørgselsdebatten, var det opfattelsen i den arbejdsgruppe, der har overvejet, hvilke foranstaltninger der burde gennemføres over for bl.a. indsmugling og handel med narkotiske stoffer, at det formentlig er forholdsvis få indsatte – vel omkring 20 – som er indblandet i en mere organiseret form for indsmugling og handel med narkotika i fængslerne. Arbejdsgruppens flertal mente, om end under nogen tvivl, at indsatte, som i fængslerne gjorde sig skyldige i narkohandel, burde udskilles fra de øvrige indsatte og overføres til et særligt udvalgt arresthus eller en anden særlig, lukket afdeling.

Under den videre behandling af dette forslag har det imidlertid vist sig, at antallet af sådanne indsatte formentlig kan tælles på én hånd.

I den forbindelse bør det i øvrigt også nævnes, at det er opfattelsen i kriminalforsorgen, at den organiserede handel i anstalterne i lige høj grad bedrives af indsatte, som er dømt for anden kriminalitet end narkokriminalitet.

En anbringelse i et særligt fængsel af alle, der er indsat for narkohandel – og det vil altså med dagens tal sige 175, som jeg lige nævnte før – vil ikke på nogen måde løse problemerne.

Som der også blev redegjort for under forespørgselsdebatten, var det vigtigt, at man også nærmere overvejer forholdsreglerne over for narkomanerne, herunder navnlig om man skulle opretholde de gældende fordelingsprincipper. Denne opgave var blevet overladt til en særlig ekspertgruppe, der for nylig har afgivet sin første indstilling.

Jeg finder det ikke rigtigt allerede nu at redegøre for denne indstilling, alene af den grund at den endnu ikke er behandlet af kriminalforsorgen. Men jeg kan dog oplyse, at der bl.a. foreslås, at der i nogle af de lukkede fængsler oprettes særafdelinger for narkomaner, og at man, for de åbne anstalters vedkommende gennemfører en fuldstændig ophævelse af det hidtidige fortyndingsprincip,

således at man koncentrerer narkomanerne på en enkelt anstalt. Men det er altså forslag fra en arbejdsgruppe, og disse forslag er endnu ikke færdigbehandlet inden for justitsministeriets område.

I tilslutning til den indstilling, som jeg lige har nævnt, har ekspertgruppen givet udtryk for, at en gennemførelse af forslagene vil betyde, at narkohandlernes marked for størstedelens vedkommende fjernes fra de almindelige afsoningsanstalter og afdelinger, og at det herefter ikke skulle være nødvendigt – bortset fra helt specielle tilfælde – at isolere indsatte, der er dømt for handel med narkotiske stoffer, eller som forsøger sig med sådan handel i anstalterne. Det er tanken, at ekspertgruppen skal komme med indstilling om foranstaltninger over for bl.a. denne lille gruppe, altså forhandlerne i anstalterne, i løbet af foråret 1981, altså i løbet af meget, meget kort tid.

Der er således arbejde i gang både for så vidt angår forhandlergruppen og for så vidt angår narkomanerne, arbejde, som vi må forvente afsluttet inden for særdeles kort tid. På den baggrund finder jeg det rigtigst, at man ikke nu lægger sig fast på bestemte løsninger med hensyn til anbringelse af narkohandlerne, og jeg må derfor på regeringens vegne tage afstand fra det forslag, som medlemmer af fremskridtspartiet har fremsat.

Erik B. Smith (S):

Fremskridtspartiets beslutningsforslag går i al sin enkelhed ud på, at regeringen opfordres til at foranstalte, at narkoforhandlere, der er idømt frihedsstraf, indsættes til afsoning i et særligt fængsel adskilt fra andre frihedsberøvede.

Nu er det ikke alle narkoforhandlere idømt frihedsstraf, der forhandler narkotika i fængslerne, og ikke alle narkoforhandlere i fængslerne er idømt frihedsstraf for narkotikaforhandling, så hvis fremskridtspartiets forslag går ud på at forhindre narkotikaforhandling i danske fængsler, må man sige, at de skyder langt forbi målet.

Den 6. november 1980 havde folketinget en forespørgselsdebat vedrørende narkotika i fængslerne, og ved den lejlighed havde såvel justitsministeren som samtlige partier adgang til ganske grundigt at redegøre for deres holdning til spørgsmålet. Ministeren gjorde